

စိတ်ကူးချိုချိုကလေး

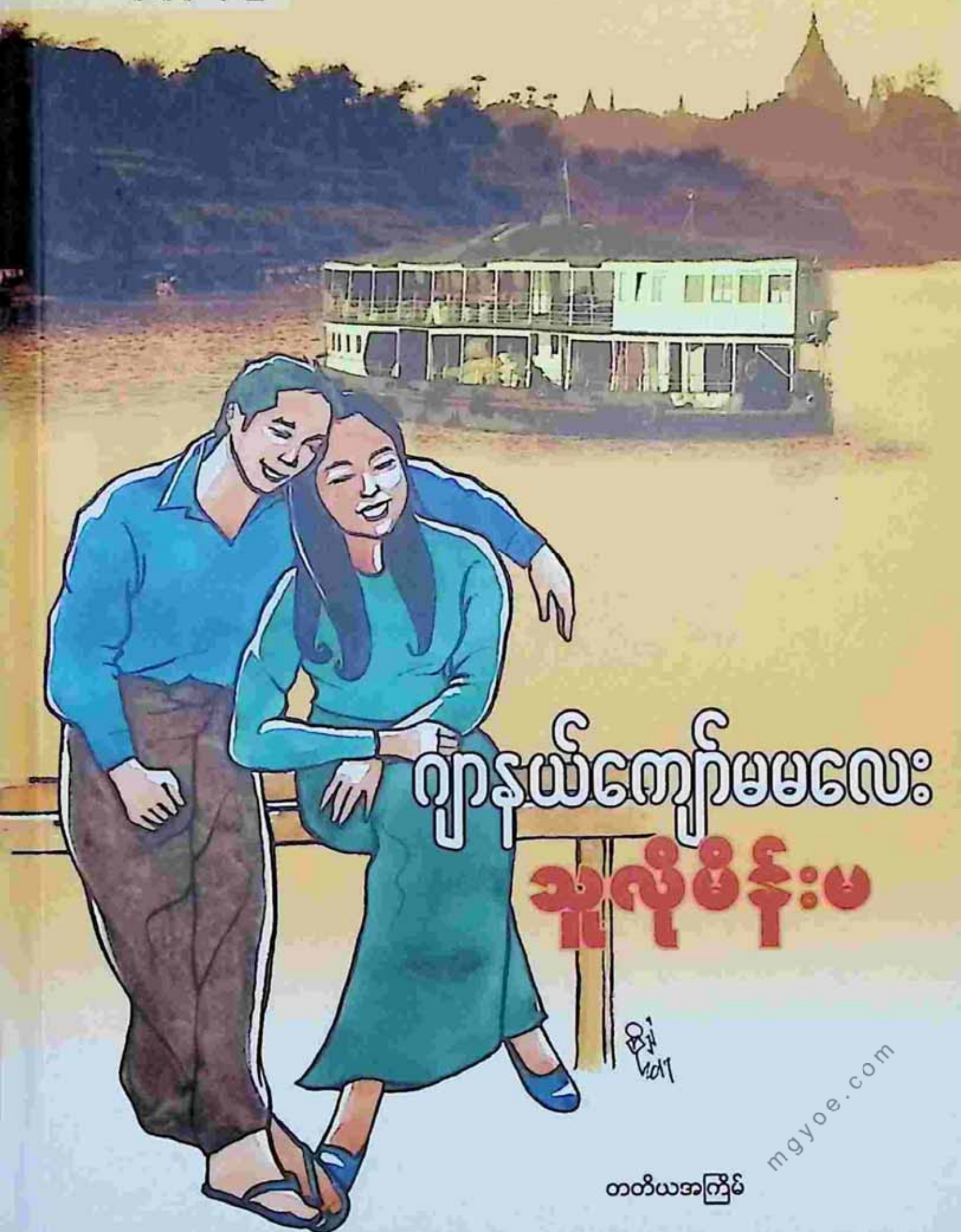
တုနည်းကျော်မလေး

အလိုမိန်းမ

မိုး
လတ်

တတိယအကြိမ်

mgyc.com

mgyc.com

မျက်လုံးကလေးမှိတ်ထားခြင်းအတွက်
ကွာခြားလျက် ဟိုစဉ်က မျက်နှာပုံနေအလှအတိုင်း
ထင်ထင်လင်းလင်းလှလျက်ရှိသော
မျက်နှာကလေးကို အားရပါးရ စိုက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး
အသံမကြားအောင် တဖြေးဖြေး.....

စုနယ်ကျော်မမလေး
အုလိုမိန်းမ

ISBN 9789997114006

9 789997 114006
1,300.00KS

သူလိုမိန်းမ၊ ဂျာနယ်ကျော်မပလေး

အပြင်အဆင်-အမ်အက်စ်အို၊ စာမျက်နှာ ၁၀၈ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ခင်တီ x ၁၈.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ ဧပြီလ၊ တတိယအကြိမ်၊ ၂၀၀၁ မီဟရတနာစာအုပ်တိုက်၏ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းဈေး ၁၃၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

သူလှိုမိန်းမ
ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် ၂၀၁၇

mgyc.com

mgyc.com

[၁]

ဦးချစ်ဆွေသည် ဒရိုင်ဘာအား ကားကို အမြန်ရပ်စေ၏။

ဦးအုန်းခိုင်လမ်းထိပ်ရှိ ဓာတ်မီးတိုင်အောက်တွင် လူနှစ်ဦး ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေကြသည့်အတွက် ကူညီရန် ပြေး၍သွား၏။

ဦးချစ်ဆွေ အနီးသို့ ကပ်မလာခင် ထွေးလုံးသတ်ပုတ်နေကြသော လူတို့နှင့် ဦးချစ်ဆွေ ပြေးလာလျှင်လာချင်း နှစ်ဦးစလုံးပင် ထိုနေရာမှ ဘူတာရုံကြီးဘက်ဆီသို့ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးကြလေ၏။

ဦးချစ်ဆွေသည် မီးတိုင်အောက်၌ ထွေးလုံးနေကြသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် လူဆိုးလက်ထဲ လူကောင်းရောက်နေသည် အထင်ရှိ၍ ကူညီရန်ပြေးလာခဲ့ရာ တက်တက်စင်လွဲ၍ နေ၏။

မီးတိုင်အောက်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ခုံခုံညားညား ရှိလှသည့် သားရေသေတ္တာကြီးတစ်လုံးသာလျှင် မြေကြီးပေါ်တွင် ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်ကလေးနှင့် အမိခံလျက်ရှိနေ၏။ တအားကျုံး၍ အစွမ်းကုန် ပြေးသွားကြသော လူနှစ်ယောက်ကို ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်

ရင်း လက်စသတ်တော့ သူခိုးနှင့်သူဝှက်ကိုးဟု ခေါင်းရှင်း၍ သွားလေ၏။

ခရီးသွားရင်း သားရေသေတ္တာကြီးကို ကောက်ရတော့မည်။ ယနေ့ညသည် အိမ်ကကားနှင့် လာခဲ့သည်မှာ ရန်ကုန်ထဲသို့သွားမည့် ခရီးမဟုတ်ဘဲ ဗိုလ်တထောင်ဆိပ်တွင် နံနက်ထွက်မည့်သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ ဆင်း၍အိပ်ရသည့် ခရီးရှည်ကြီးဖြစ်လေ၏။

ခရီးသွားတန်းလန်း ခရီးသွားမတ်တတ်တွင် သားရေသေတ္တာကြီးကို ကြမ်းပိုးနှစ်ကောင်အပ်၍ သွားကြလေသဖြင့် မိမိမှာကောက်ရတော့မည်။ မကောက်ဘဲ ထားခဲ့ ရှောင်ခဲ့၍လည်းမဖြစ်၊ ဥစ္စာရှင်ကို ကြော်ငြာစုံစမ်း၍ မိမိသာလျှင် ပြန်ပေးနိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကောက်ရန် တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း ကောက်လိုက်ရလေ၏။

ညတွင်းချင်းပင် ဥစ္စာရှင်နှင့် တွေ့ချင်ကာ ဥစ္စာရှင်နေရာကို သိလျှင် ယခုပင်လိုက်၍ ပေးလိုက်မည်သာဖြစ်၏။ ယခုသော် ဥစ္စာရှင်ကို ညတွင်းချင်းလည်း လိုက်မရှာနိုင်ဘဲ ကောက်သာကောက်ခဲ့ရသော်လည်း မနက်ထွက်မည့် ခရီးလမ်းတွင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ပိုလာခြင်းကို သဘောမကျနိုင်တိုင်း ကြမ်းပိုးနှစ်ကောင်ကို ရေရွတ်ရင်း သားရေသေတ္တာကို ကားပေါ်သို့ တရွတ်ဆွဲတင်လိုက်လေ၏။

မန္တလေးအဆန် သင်္ဘောကြီးကား တရွေ့ရွေ့ခုတ်မောင်း၍နေ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးမား၍ ဝန်ကလည်းများသဖြင့် တရွေ့ရွေ့သာ သွားနိုင်ရာ ခရီးသည်များအတွက် ပျင်းရိဖွယ်ရာကြီး ဖြစ်ပေ၏။

အခန်းထဲတွင် အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း ဦးခန်းထဲမှ စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့လေရာ အပြင်ဘက်မှ ခရီးသည်များကဲ့သို့ ဆူညံစွာ စားသောက်ပျော်ပါး၍ ခရီးရှည်ကြီးကို မေ့ဖျောက်ရန် မရနိုင်သည့်အထဲမှ သင်္ဘောအောက်က ရေတိမ်ရေနက် ကြိုးပစ်၍တိုင်းရသော ကုလား၏

ဘယ်နှလက်မ၊ ဘယ်နှပေကို ငြီးငြီးငွေ့ငွေ့ကြီး အသံပေးနေသည့် အတွက်ကြောင့် ပို၍ပင် ပျင်းရိလျက်လာလေ၏။

သင်္ဘောလက်တန်းသို့ မှီလျက် မျက်စိအောက်မှ တော်တော်နှင့် မပျောက်ကွယ်နိုင်သော ရှုမျှော်ခင်းများကို ရပ်လျက်ကြည့်နေရာမှ မျက်စိ ညောင်းလာခြင်းကြောင့် မိမိအိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

အပေါက်ဝသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း မိမိ ညကယူခဲ့သော သေတ္တာ ကြီးကို သွား၍ မြင်လိုက်၏။ သေတ္တာ၏အဖုံးအစွန်မှာ ပိန်ချိုင့်လျက် ချက်များပင် ကန်ပွင့်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဤတွင် စောစောက ထိုင်းမှိုင်းနေသည့်စိတ်များ လုံးလုံး ပပျောက်သွားလျက် ခုတင်အောက်ကသေတ္တာကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

သေတ္တာကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေ၏။ ပတ်ပတ်လည် လိုက်၍ ကြည့်လေ၏။ အဖုံးပေါ်တွင် ဆေးဖြူနှင့် အင်္ဂလိပ်လို အတိုကောက် ရေးထားသည့် M.M.L စာလုံးများကို တစ်လုံးစီဖတ်၏။

လူမျိုးခြားရဲ့ ပစ္စည်းလား၊ မြန်မာ့ပစ္စည်းလား။ မြန်မာဆိုလျှင် မောင်မောင်လွန်းလား၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ဘယ်လောက်နှမြောရှာမလဲ ဟု အောက်မေ့လျက် ပွင့်နေသည့်ချက်များကို အားနှင့်ဖိ၍ ပိတ်လေ၏။

သေတ္တာမှာ မသူတော်တို့ ပစ်ချလိုက်ကတည်းက သော့ပွင့်ထွက် သွားရာ မိမိက အားစိုက်၍ ပိတ်ပါသော်လည်း သေတ္တာကား ချက်ပြုတ်၍ သွားသဖြင့် ပိတ်၍မရပေ။

မိမိအခန်းထဲသို့ ဘွိုင်ကုလားများဝင်၍ အိပ်ရာခင်း အိပ်ရာပြင် လုပ်ကြခြင်းအတွက် သော့ပိတ်မရှိလျှင် အထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုပျောက်ရှု သွားမည် စသည့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကြိုးစား၍ ပြန်ပိတ်၏။ မည်သို့ပင်ပိတ်ပိတ် သေတ္တာကား မဖြုန်၊ ကန်ကန်ပြီး ပွင့်၍သွားလေ၏။

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် အိပ်စင်ပေါ်သို့ ခြေတွဲလွဲထိုင်လိုက်ကာ မရူမလှ ဖြစ်နေသော သေတ္တာကို မသက်မသာမျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေ၏။

“ဒုက္ခပါပဲ”

ဟုလည်း ညည်းညူကာ လုံခြုံနိုင်မည့်နည်းလမ်းကို ကြံဆလေ၏။

စိတ်ကူးထုတ်၍ ရသည်မှာ ဤသေတ္တာထဲမှ ပစ္စည်းများကို မိမိ သေတ္တာနှင့် ပြောင်း၍ထည့်ရန်ဖြစ်၏။

မိမိပစ္စည်းများမှာ အရေအတွက်နှင့် သိပြီးဖြစ်၍ ပျောက်သွား သည့်တိုင်အောင်လည်း အရေးမကြီးလှရကား မိမိကောက်ခဲ့ရသည့် သေတ္တာထဲမှ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ပျောက်ရှာသွားမည်သာ ပူပန်မိလေ၏။

ဤတွင် အိပ်စင်ပေါ်မှ ကိုယ်ကိုလွဲ၍ ခုန်ချလိုက်ပြီးနောက် အိပ်စင် အောက်က မိမိသေတ္တာကို ဆွဲယူထုတ်လိုက်၏။ မကြာမီအတွင်း သေတ္တာ ထဲတွင် ပါလာသော ရှိရှိသမျှ မိမိအဝတ်အထည်များကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ဖြန့်ပုံလေ၏။

နောက် သေတ္တာမှ ထုတ်ပုံစရာရှိသေး၍ နေရာကို တစ်ဝက်သာ လျှင် ယူ၍ ပုံ၏။ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်နေရသည့်အတွက် ပျော်သလိုလို ရှိလာကာ လုပ်ရင်းလုပ်ကိုင် လေချွန်နေလေ၏။

တစ်သေတ္တာအတွက် တစ်ကိစ္စပြီးလေပြီ။ မိမိသေတ္တာဟောင်း လောင်းကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်လိုက်ပြီးလျှင် ရလာခဲ့သော သေတ္တာကို မိမိရှေ့သို့ ဆွဲ၍ ယူလိုက်၏။

သေတ္တာဖုံးကို ဖွင့်ဖို့ရန် ကိုယ်ကို ကုန်းလိုက်ပြီးနောက် ကုန်း လျက်ကြီးနှင့်ပင် အဖုံးကို မလှန်သေးဘဲ တွေ့လျက်နေ၏။

သူတစ်ပါးသေတ္တာကို အခွင့်မရဘဲနှင့် ဖွင့်ရန် ဝန်လေး၍ နေလေ ၏။ ဤအကျင့်မျိုးကို ဘယ်သောအခါကမှ စိတ်ဆန္ဒမပေါ် ပေါက်ခဲ့ဖူး

၍ လက်မြန်ခြေမြန်မရှိ ဖြစ်နေ၏။ စောစောက သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိသလောက် ယခု ချီတုံချတုံဖြစ်နေသည့်အတွက် ဖွင့်ဖို့ရန် ဖင့်နှေးလေးကွေးနေ၏။

ဦးချစ်ဆွေကား ကြောက်၍နေ၏။ ပစ္စည်းရှင်ကို ကြောက်၍ မဟုတ်၊ သေတ္တာကို ကြောက်၍မဟုတ်၊ သေတ္တာထဲမှ ပစ္စည်းကို ကြောက်၍လည်း မဟုတ်၊ သူ၏ ကိုယ်ကျင့်တရားကို သူဖောက်ဖျက်ရမည်ကို ကြောက်ရွံ့၍ နောက်တွန့်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ဖြစ်ဖို့လုပ်ရန် သိလျက်နှင့်လည်း တွန့်၍ နေ၏။ ထိုစိတ်ကြောင့် သေတ္တာမှာ ပွင့်ရိုးပွင့်စဉ်မျိုး မပွင့်ရဘဲ မျက်လှည့်ဆရာဖွင့်သကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ဟ၊ဟလာပြီးမှ ပွင့်သွား ရလေ၏။

ဖွေးဖွေးဖြူနေသော အဝတ်စကြီးကို အပေါ်က ဖုံးအုပ်၍ ထား၏။ အစများကို လေးဘက်လေးထောင့် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဖိညှပ်၍ ထားသဖြင့် ထိုအဝတ်ကို လှန်ဖို့ရန် ခဲရင်းနေပြန်လေ၏။

ဤအဝတ်အစနှင့် အဘယ်ကြောင့် ဖုံးဖိထားသည်ကို တွေးဆ၍ မရပေ။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် တစ်ခဏမျှ ငိုငိုကြည့်နေ၏။ ချီတုံချတုံ ဖြစ်၍နေပြီးမှ လက်နှစ်ဖက်ကို တဖြည်းဖြည်းဆန့်၍ လက်ဝဲဘက်မှ ထောင့်နှစ်စကို သာသာညှင်းညှင်း ဆွဲယူ၍ သေတ္တာတစ်ဝက်အထိ ပိတ်စကို လှစ်လာရာတွင် စက္ကူအိတ်တစ်အိတ်ဖြင့် ထည့်၍ ဆင့်ပုံ ထပ်ထားသည့် အပုံတစ်ပုံ ပေါ်လာခြင်းကြောင့် “အထည်သည်” ပဲဟု အတပ်စွဲလိုက်လေ၏။

တစ်ဖန် ကျန်တစ်ဖက်သို့ ပိတ်စအဆုံး ဆွဲဖော်လာသည့်အခါ၌ ကား အသက်ရှူများပင် မှားကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ကျလျက် ကျသွား လေ၏။

အတွင်းခံ ဇာဘော်လီများကို ပရူးခေါက်ခေါက်၍က တစ်ပုံ၊ မိန်းမဝတ် အပေါ်အင်္ကျီများကို လေးထောင့်ကျကျ ခေါက်ထားသည့် ဒိုဗီချများက တစ်ပုံ၊ အတွင်းခံပိတ်ထဘီများက တစ်ပုံ၊ တို့ဘရက်ကိုး၊ လင်နှင့်၊ ပြောင်း၊ ဗလာ၊ အပွင့်ရိုက် စသည့် ချည်လုံချည်များက တစ်ပုံ၊ အပုံပုံတို့တွင် ချောင်ရာချောင်ရာ ကြားကွက်တိုင်း ကြားကွက်တိုင်း၌ ငွေပေါင်ဒါဘူး၊ မျက်နှာလိမ်း ပေါင်ဒါဘူး၊ ကိုယ်လိမ်း ပေါင်ဒါဘူး၊ ဘီးအစ်၊ ကြယ်သီးအစ် စသည့် တိုလီမိုလီ ဖြီးစရာ လိမ်းစရာများအပြင် လေးထောင့်သဏ္ဍာန် စက္ကူဘူး၊ ရှည်လျားလျား စက္ကူဘူး စသည်တို့ပါ မြင်ရလေ၏။

အကုန်ကျုံး၍ပါနိုင်ရန် နေရာခိုး၍ စနစ်တကျ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထည့်ထားသည့်လက်ရာကို ပေါ်ထွက်၍ ပြနေလေ၏။

မိမိတွင် အသက် ၃၆ နှစ်၊ ၃၇ နှစ်တိုင်အောင် မည်သည့် မိန်းမ နှင့်မှလည်း နီးနီးစပ်စပ် မနေခဲ့ရချေ။

အမေလည်း မရှိ၊ နှမလည်း မရှိ၊ လူပျိုကြီးဘဝနှင့် တစ်ကိုယ် တည်းနေသူဖြစ်၍ အစိုးရအလုပ်နှင့် ပြောင်းလေရာမြို့တိုင်းတွင် ဘုန်းကြီး လူထွက် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ဟုသာ လူသိများကြလေ၏။

ဘိလပ်မှ ပြန်လာကတည်းက အစ်ကိုလုပ်သူက မိန်းမယူရန် တိုက်တွန်းနေလေရာ သားဒုက္ခ၊ မယားဒုက္ခကို နေပါဦး ကိုကြီးရာ၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ကျွန်တော် နေပါရစေဦးဟု အခါခါ တောင်းပန် ခဲ့လေ၏။

မိဘများ ငယ်စဉ်ကပင် ပစ်သွား၍ မိမိကိုပင် ငယ်စဉ်ကလေး ဘဝက ကျွေးမွေးသုတ်သင်လာကာ ၎င်းတွင် သားသမီးလည်း မဖြစ် ထွန်း၍ ညီလိုတစ်မျိုး၊ သားလိုတစ်သွယ် သံယောဇဉ်တွယ်တာလျက် မိန်းမမယူ၍ စိတ်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည့် အစ်ကိုအတွက် အားနာ

စိတ်များပင် ဖြစ်မိတော့၏။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်တက်၍ ကိုးကွယ်ရမည်ကဲ့သို့
ဝန်လေးနေလေ၏။

မိမိအလိုကို မိမိဘာသာ သဘောကျရာကြံ၍ယူရန် ပြောတိုင်း
လည်း မိမိတွင် မိန်းမယူရန် အရေးကြီးသည်ဟု တစ်ခါမှ မအောက်မေ့
ဖူးသဖြင့်...

“ဘယ်တော့မှ ‘စွဲ’မယ့် အကောင်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလိုကောင်က
များ မိန်းမရှာရသေးသလား။”

ဟု အစ်ကို၏ အပြစ်တင်ကို အစဉ်ပင် ခံခဲ့ရသေး၏။

ယခုလည်း ရေနံချောင်းမှနေ၍ မင်းအတွက် မိန်းမ တွေ့ထားပြီ၊
မင်းနဲ့လည်း လိုက်တယ်၊ ရုပ်ရော၊ ဥစ္စာရော အလိမ္မာရော ပြောစရာ
မရှိပါဘူး။ မင်း လာကြည့်လှည့်ပါဟု ရုံးပိတ်ရက်တိုင်းလာရန် စာအတန်
တန်ပို့သော်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အရေးတကြီးထား၍ လိုက်
လိုစိတ် လုံးဝမရှိသဖြင့် မသွားဘဲ နေခဲ့၏။

“မင်းကို မှာတာ မင်းမလာဘူး၊ ငါစေ့စပ်လိုက်ရမလား၊ ငါ စေ့စပ်
ရင် မင်းယူရလိမ့်မယ်၊ အိုကြီး အိုမနဲ့ မင်းအတွက် ဒါလောက် ပူရတာ
များ ငါ့ကိုများ အားနာပါဦး ညီလေးရယ်၊ မင်း အိမ်ထောင်ကျပြီးမှပဲ
ငါခေါင်းချချင်တယ်၊ ဒီလို တစ်ယောက်တည်းပဲနေမယ်ဆိုတာ ငါ
နည်းနည်းမှ စိတ်မအေးနိုင်ဘူး။ အိုရေး နာရေးရှိသေးတယ်၊ မင်း မပူ
ပေမယ့် ငါ့မှာတော့ ပူနေရတာပဲ။ အသက်လည်း ငယ်တော့တာ မဟုတ်
ဘူး။ အချိန်ရှိတုန်း၊ အခွင့်ပေါ်တုန်းအခါမျိုးမှာ လွှဲရှောင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။
မင်းကို စောင့်မနေနိုင်ဘူး။ ငါစေ့စပ်ထားလိုက်မယ်”

မိမိအား တွင်တွင်သာ နားပူနေသဖြင့် အေးမှ အေးစေတော့၊
စိတ်မှ ချမ်းသာစေတော့ဟူသော စိတ်တစ်ခုတည်း ရှေးရှုလျက် ကိုကြီး

သဘောအတိုင်းပဲဟု မိန်းမယူရန် ကိစ္စကိုမျှ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘော
ထားသူ ဖြစ်လေ၏။

မကြာမီ အမြန်လာခဲ့ရန် သံကြိုးတွေနဲ့ ခေါ်နေသော်လည်း မိမိက
အေးအေးလူလူ သဘောနှင့် လိုက်ခဲ့ပါရစေဟု စာပြန်လိုက်ပြီး နောက်
သဘောနှင့် လိုက်ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

တစ်ခါဖူးမျှ အိမ်ထောင်ရေးကို တွေးမကြည့်ဖူးပေ။ အိမ်ထောင်
ပြုရန် စိတ်ကူးမထည့်သာ၍ အိမ်ထောင်ရေးကို တွေး၍ မကြည့်ခြင်း
ဖြစ်လေ၏။ အလုပ်အားချိန်တွင် ဝါသနာပါရာ စာဖတ်၍ အချိန်ကို
ကုန်လွန်စေ၏။

မိန်းမမှု မိန်းမရေးရာကို အလျင်းဂရုမစိုက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။
မိန်းမများနှင့်ပတ်သက်ရန် အလိုမရှိရုံအပြင် မိန်းမများအား စိတ်နုကိုယ်နု
သည့် ဖယောင်းထည်တွေပဲဟု ဘယ်သောအခါကမျှ အထင်မကြီးခဲ့ပေ။

ဤမျှ မိန်းမနှင့်ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေခဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ယခု
လို မိန်းမထဘီ၊ မိန်းမအင်္ကျီ၊ မိန်းမအသုံးအဆောင်များ ကိုင်တွယ်ရမည်
ကို နှလုံးမချမ်းမသာ ဖြစ်နေ၏။

သေတ္တာမှ ထွက်နေသော အနံ့သည် နှာခေါင်းတွင် လာ၍ သင်းနေ
လေ၏။ ယခုလို သင်းပျံ့သောရနံ့မျိုးကို တစ်ခါဖူးမျှ မရှု့ရှိဖူးရကား
အနံ့ကို စုံစမ်းသည့်သဘောနှင့် ရှိုက်လိုက်တိုင်း နှလုံးတွင် ကြည်လင်
ချိုအေးသွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သေတ္တာလက်ဝဲဘက်မှ စက္ကူအိတ်တစ်အိတ်နှင့် ထည့်၍ ထပ်
ထားသည့်အပုံမှ စက္ကူအိတ်တစ်အိတ်ကို ကောက်ယူပြီးနောက် အိပ်စင်
ပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်လေ၏။ လေးငါးအိတ်ယူတင်ပြီးမှ အိပ်စင်ကို
လှမ်း၍ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလေ၏။

မိမိအဝတ်အစားများမှာ မွေ့ရာခြေရင်းဘက်တွင် စုပုံထား၍ ယခု

မိမိပုံတင်နေသော အထုပ်များမှာ ခေါင်းအုံးနှင့်ကပ်လျက် ခေါင်းရင်း ဘက်တွင် ပုံနေသဖြင့် သိလိုသည့်သဘောနှင့် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထား သော အိတ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ နူးညံ့လှပသည့် ပိုးဇာထဘီ တစ်ထည် ထွက်၍လာ၏။

ဤတွင်မှ ကပျာကသီ ထဘီကို သေတ္တာပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။ စောစောက တင်ထားသော အထုပ်များကိုပါ လှမ်း၍ သေတ္တာထဲသို့ ပစ်ပုံလိုက်၏။ ပြီးမှ မိမိအဝတ်အစားပုံကို ခေါင်းရင်းဘက်သို့ ရွှေ့ပုံရပြန် လေ၏။

အလုပ်လုပ်နေရင်းမှ အလုပ်တွင် ရှုပ်သွားပုံကို တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်၍ ပြုံးလေ၏။ ပိတ်ထားသော တံခါးကိုလည်း ချက်ကျ မကျ လှမ်း၍ကြည့်လေ၏။

ဆွဲထုတ်ထားသည့် ထဘီကို စက္ကူထုပ်ထဲသို့ ပြန်သွင်းရန် တာဝန် ရှိနေပြန်သဖြင့် တောက်ခေါက်လျက် အခေါက်တိုင်း ပြန်သွင်းလေ၏။

“အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် လုံချည်တွေမို့ ဒီလို စက္ကူတစ်အိတ်စီနဲ့ တရိတသေ သိမ်းတာပဲ၊ အဝတ်ဖုံးထားတာဟာ ပုံပန်း ခရီးသွားရမှာမို့ မီးရထားစီးရင်း သေတ္တာထဲကို မီးသွေးမှုန့်တွေ မလွင့်ရအောင် အုပ် လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”ဟု သေတ္တာကို ဘူတာရုံကြီးနားမှ ရခဲ့သဖြင့် ဤကဲ့သို့ ဆက်စပ်၍တွေးရင်း သေတ္တာထဲမှ အထုပ်များကို တွင်တွင်ကြီး မွေ့ရာပေါ်သို့ တင်ပုံနေလေ၏။

ချည်လုံချည်များကို တင်ရခါနီးတွင် ရွံ့တွန့်တွန့်လုပ်နေလေ၏။ ယောက်ျားများ ထဘီကိုကိုင်ရမည်ကို ဘာကြောင့် ကြောက်သည်ကို ကား စဉ်းစား၍မရပေ။ နိမ့်ကျသွားမည်ကဲ့သို့ မှတ်ထင်ပုံမှာ ကိုယ်တွေ့ ပင် ဖြစ်၍နေ၏။

အဝတ်အထည်ပဲ နူသွားတာမှတ်လို့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သစ်သစ်

လွင်လွင်တွေဟာဟု မနည်းကြီး စိတ်ကို နှစ်သိမ့်ရလေ၏။

ရဟန္တာများပင် သင်္ချိုင်းက ပုံသကူအထည်တောင် ဆင်မြန်းသေး
တာပဲဟုလည်း တရားသက်ဝင် ကြည့်ယူရလေ၏။ သို့မှပင် ကိုင်လို့
တွယ်လို့ ရလေ၏။

ပြီးစရာ လိမ်းစရာ၊ တိုလီမုတ်စများကို သွက်သွက်ကလေး ယူ၍
တင်နေလေ၏။ မိန်းမလောက် ပစ္စည်းကျယ်ဝန်းတာ မရှိပါကလားဟု
တင်ရင်း တွေးနေ၏။

ဆပ်ပြာခွက်၊ ယပ်တောင်၊ မာဃဒေဝကျမ်းစာအုပ်၊ စိပ်ပုတီး၊
လက်ကိုင်အိတ်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ မှန် စသည့် ပစ္စည်းတစ်ခု အဝတ်
တွေအောက်မှ တစ်ခုစီ ထွက်၍လာပြန်ရာ...

တော်လည်းတော်တဲ့ မိန်းမ၊ စုံအောင်လည်း ယူနိုင်တယ်၊
ဝင်အောင်လည်း ထည့်နိုင်တယ်၊ ရှုပ်ပွေလို့လည်း မနေဘူး။ တစ်ကန့်စီ
တခြားစီ တတ်နိုင်ရန်ကောဟု အံ့ဩချီးမွမ်းပြီး ယူ၍တင်လေ၏။

သေတ္တာထဲတွင် အားလုံးကုန်၍ အောက်ဆုံးက ခင်းထားသော
စက္ကူကို မ၊ဖယ်လိုက်ရာ ပေါက်ပြဲနေသော စက္ကူအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ကို
တွေ့ရ၍ ဆွဲယူလေ၏။

အိတ်သာလျှင် လက်ထဲ၌ ပါလာပြီးလျှင် အထဲမှ ပစ္စည်းများမှာ
သေတ္တာထဲသို့ တသောသော ကျွဲကျရစ်ခဲ့လေ၏။

လက်ထဲမှ အိတ်ကို သေသေချာချာကြည့်၏။ ကျကုန်သည့်
ပစ္စည်းများကိုလည်း တစ်ခုစီယူ၍ ကြည့်လေ၏။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း မျက်တောင်မခတ်ဘဲ အသက်မရှူဘဲ ဈာန်
ဝင်စားနေသော ရသေ့ရဟန်းများကဲ့သို့ ပစ္စည်းများကိုသာ မမှိတ်မသုန်
စူးစိုက်၍နေလေ၏။

* * *

[၂]

သဘောကြီးကား ခုတ်မောင်းလျက်ရှိ၏။ အောက်ကကုလား သည်လည်း သူ့အလုပ်ဝတ္တရားအတိုင်း တေးဆိုသကဲ့သို့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် သီဆို၍နေ၏။

အရာဝတ္ထုအားလုံးကား မဖောက်မပြန် နဂိုပုံမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သူ့အဖို့ကား မျက်စိအောက်က ပစ္စည်းများနောက်ကိုသာ တကောက် ကောက် စိတ်ရောက်နေသဖြင့် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကွာလျက်ရှိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကွာလွတ်ရှင်း၍ နေခြင်းကြောင့် မည်သည့် အရာကိုမျှလည်း သတိမရ၊ မည်သည့်အသိမျှလည်း သူမကြားရ။

တွေ့မြင်နေရသည့် အရာဝတ္ထုတို့ကိုသာ အထပ်ထပ် အပြန်ပြန် ကိုင်တွယ်၍ အာရုံသုံးသပ်လျက် ရှိ၏။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြုခွင်းနိုင်လောက်သည့် တက်မလှည့်သံ၊ ဥဩမှုတ်သံ၊ စက်ရပ်သံတို့မှာ တစ်ပြိုင်တည်း ဆူဆူညံညံ ဖြစ်ပေါ်လာ ကာ သဘောကြီးလည်း အရှိန်သတ်ကာ တုံ့၍ ရပ်သွားလေ၏။

ဝီစီသံ၊ ခရာသံ၊ ကုန်းပေါင်ဖြုတ်သံတွေ ဆူညံ၍ သဘော
ဝမ်းမိုက်မှ တဂျန်းဂျန်းမြည်လျက် ကမ်းပါးမှ တဖြည်းဖြည်း ခွာထွက်
လာပြန်သည့်တိုင်အောင်လည်း သူ့တွင် မထူးခြား၊ ရွှေခြင်း၊ လှုပ်ခြင်း
တို့ပင် သတိလွတ်ကင်းလျက် ရှိ၏။

အခန်းထဲတွင် သူငြိမ်၍ နေလေသလောက် အပြင်ဘက်မှ ကုလား
မှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေလေ၏။

နေ့လယ်စာလည်း ထွက်မစား၊ ညနေလက်ဖက်ရည်လည်း
အေးတော့မည်၊ တံခါးခေါက်ရကောင်းမလား၊ မကောင်းဘူးလားဟု
အပေါက်ဝနားတွင် ရစ်သီရစ်သီနှင့် ချိန်ဆကာ လုပ်နေလေသည်။

နေစောင်း၍ ငါးနာရီထိုးကာနီးမှပင် တံခါးကို လက်နှင့် ခေါက်ဖြစ်
တော့၏။

အတွင်းမှ အသံထွက်မလာမချင်း ဆက်ကာဆက်ကာ ခေါက်
လေ၏။ ဘယ်သူလဲဟု မေးမှပင် အခေါက်ရပ်လိုက်၏။

“သခင်... လက်ဖက်ရည် ပြင်ပြီးပါပြီ”
“နာရီဝက် စောင့်ပါ”
“ကောင်းပါပြီ...သခင်”

သေတ္တာများထဲသို့ ဘယ်ပစ္စည်းမှ မထည့်ရသေးပေ၊ ကိစ္စမပြီး
သေးသည့်အတွက် နာရီဝက် ခွာလိုက်လေ၏။

မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရာ အိပ်ရာပေါ်ဝယ် သူ့ဝတ်စုံနှင့် မိန်းမ
ဝတ်စုံ ယှဉ်တွဲ၍နေပုံကို သတိပြု၍ ကြည့်လေ၏။

ထိုသို့ကြည့်ရင်း ပစ္စည်းရှင်၏ရုပ်ပုံကို မြင်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်
လာလေ၏။

စောစောက မိန်းမတစ်ယောက်ဟု သာမန်အမှတ်ထား၍ ထူးထူး
ခြားခြား ရုပ်ပုံကိုမြင်ချင်စိတ် မတောင့်တဘဲလျက် ယခုမှ မြင်လိုစိတ်

ထက်သန်ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမှာ ပစ္စည်းရှင်အား စွဲလမ်းမြတ်နိုးသွား
ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

စုတ်ပြီနေသော စာအိတ်ပေါက်ကြီးကို ဘွိုင်ကုလားထံမှ ထမင်း
စေ့တောင်း၍ကပ်ပြီး စာအိတ်ပေါ်မှ စာများကို ထပ်၍ ဖတ်ပြန်လေ၏။

“ချစ်သမီး၏ ကောင်းမှု”

ဟု ရေးထားသည့် လက်ရေးကို လက်ရေးကဲ့သို့ မထင်။ ကျောက်
တိုင်တွင် ဖတ်ရသော ကျောက်စာကဲ့သို့ မှတ်ထင်လေ၏။

ဖြေ၍ထားသော အထုပ်ကလေးများကို တစ်ထုပ်စီ ပြန်၍ ထုတ်
လေ၏။

- ၁၉၃၂ ခု သဇင်။
- ၁၉၂၆ ခု ဒေါန။
- ၁၉၂၇ ခု သရဖီ။
- ၁၉၂၈ ခု ကံ့ကော်။
- ၁၉၂၉ ခု ပိတောက်။
- ၁၉၃၀ ခု သစ္စာပန်း။
- ၁၉၃၁ ခု နှင်းဆီ။
- ၁၉၃၂ ခု သဇင်။
- ၁၉၃၃ ခု သစ္စာပန်း
- ၁၉၃၄ ခု ဆပ်သွားဖူး။
- ၁၉၃၅ ခု သစ္စာပန်း။

အထုပ်ကလေးများကို အထက်ပါအတိုင်း အမှတ်အသားများ
ရေး၍ထား၏။ အထုပ်ပေါင်း ဆယ့်တစ်ထုပ်ရှိ၏။

အထုပ်များကား ပန်းပွင့်၊ ပန်းခက်၊ ပန်းဖတ်ကလေးများကို
ထည့်၍ ထုပ်ထားသည့် ပန်းထုပ်ကလေးများ ဖြစ်ချေ၏။

အချို့အထုပ်မှာ ပန်းသဏ္ဍာန်ပျောက်၍ ပန်းမှုန့်များဖြစ်နေလေ၏။
အချို့မှာ ခြောက်လိမ်တွန့်ကောက်၍ အမှတ်မရှိလျှင် မည်သည့်
ပန်းမျိုးမှန်းသိရန် ခဲယဉ်းလှချေ၏။

အထူးသဖြင့် နှင်းဆီထုပ်ကလေးမှာ ပန်းဖတ်များကျွတ်၍ အဆင်း
အရောင်ပျောက်လျက် ညှိုးလျညှိမည်းနေသော်လည်း အခက်ဆူး
ကလေးများ ပြုတ်ကြွေ၍ မနေသဖြင့် နှင်းဆီဇာတိ မပျောက်သေးချေ။

ပန်းထုပ်များ၏ ရာဇဝင်ကို မသိရသဖြင့် သူ့အဖေအတွက်
အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုပဲဟု တွေးတော ခန့်မှန်းကာ တရိတသေ သိမ်းစု
ထားပုံကို လေးစား၍ မဆုံး၊ မြတ်နိုး၍ မဆုံး၊ အံ့ဩ၍ မဆုံး၊ ပစ္စည်း
ရှင် မည်မျှနှမြောမည်ကို ကိုယ်ချင်းစာလျက် သနား၍ မဆုံးနိုင်အောင်
ဖြစ်လေ၏။

အနှစ်နှစ် အလလ အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်သိမ်းဆည်းထားသည့်
ပစ္စည်းများဖြစ်၍ ဘယ်လောက်နှမြောရှာမလဲ၊ သေတ္တာလည်း အဖိုးတန်
တာပဲ၊ သေတ္တာထဲက ပစ္စည်းတွေလည်း အဖိုးတန်တာပဲ။ ဒါတွေထက်
အဖိုးတန်တဲ့ ပန်းထုပ်ကလေးကို ပိုပြီး နှမြောရှာမှာပဲ။

ငါတောင် ဒါလောက် တန်ဖိုးထားနေရင် ကိုယ်တိုင်စုဆောင်း
တဲ့သူတော့ ပြောစရာကို ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။

ဘယ်လောက်များ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမလဲ၊ ဘယ်လိုများ ပူဆွေး
နေမလဲ၊ မပျောက်မပျက် ငါ့လက်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိရှာမယ်မဟုတ်
ဘူး၊ ဘယ်နေရာများမှာ သူရှိနေမလဲ။

စသည်ဖြင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သနားနေလေ၏။ နှမြောနေမည့်ပုံ
ကို တွေး၍ ကရုဏာဖြစ်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေ၏။

သေတ္တာထဲမှ အဝတ်အစားပစ္စည်းအသုံးအဆောင်များက သေတ္တာ
ရှင်နှင့် ကိုယ်နှင့်စိတ်ကို အနုစိတ်၍ ပြထားရာ စိတ်ထားနက်နဲ သိမ်မွေ့၍

ပျိုနုသည့် အထက်တန်းစား မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးတောပြီး လျှင် မိန်းမသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို သေတ္တာထဲမှ အဝတ်များနှင့် ဆင်မြန်း၍ ပေးပြီး ရုပ်ဖမ်း၍ ကြည့်မိလေ၏။

မထင်မရှား ဝိုးတိုးဝါးတား သဏ္ဍာန်တစ်ခု မျက်စိရှေ့မှောက်၌ တွေ့နေရပါလျက် ပြတ်ပြတ်သားသား မမြင်နိုင်၍ တစ်ကိုယ်တည်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်၍နေလေ၏။

ပစ္စည်းရှင်ကို သိလိုစိတ်၊ မြင်လိုစိတ်များ ထက်သန်ပြင်းပြလှရကား မှေးမှေးမှိန်မှိန် ဝိုးတိုးဝါးတား ပုံဖမ်းထားသည့် သဏ္ဍာန်ကလေးမှာ မျက်စိအောက်မှာ ဖျောက်ဖျက်၍ မရတော့ပေ။

တစ်ထုပ်စီ အားလုံးပြန်ထုပ်ပြီးလျှင် အိတ်ကြီးထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် ထည့်သွင်းလိုက်၏။

မိမိသေတ္တာ၏အဖုံးတွင် ကပ်၍ ချုပ်ထားသော အဝတ်အိတ်ထဲသို့ ပန်းအိတ်ကြီးကို တရိုတသေ ထည့်ပြီးမှ အိပ်စင်ပေါ်က ပစ္စည်းများကို သေတ္တာထဲသို့ ထည့်လေ၏။

ပစ္စည်းများကို ပြောင်းထည့်ရာ၌ သူ့သေတ္တာမူအတိုင်း သေသေ သပ်သပ် မလုပ်တတ်၍ ကြိုးစား၍ သေသပ်အောင် လုပ်ရလေ၏။

ယခု ထည့်နေစဉ်တွင် ယခင်ထုတ်ယူစဉ်က စိတ်မျိုး၊ အမူအရာမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲနေပုံကို ယူပုံထည့်ပုံ၊ ပစ္စည်းကိုင်တွယ်ပုံတို့က ညင်သာစွာ ဖော်ပြနေလေ၏။

စားချိန်၊ အိပ်ချိန်မှလွဲ၍ အပြင်သို့ ခဏတစ်ဖြုတ်သာ ထွက်ပြီးလျှင် သေတ္တာနှင့်သာ အချိန်ကုန်၍ သေတ္တာကိုသာလျှင် အဖော်လုပ်၍နေလေ၏။

မိမိအဖော်အဖြစ်နှင့် လိုက်ပါလာသောသေတ္တာကို တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ခင်မှန်းမသိ ခင်နေလေ၏။

သေတ္တာထဲမှ အကြောင်းအရာများသာလျှင် ထပ်တလဲလဲ စဉ်းစား
 ၍ နေခဲ့၏။ ရန်ကုန်မှ မထွက်ခင်ကမှ အေးအေးဆေးဆေး သင်္ဘောကြီး
 နှင့် သွားမည်။ မြို့တွေတက်၍ လည်ပတ်မည်ဟု ကြံရွယ် စိတ်ကူးလာ
 ပါသော်လည်း ယနေ့တိုင် ဘယ်မြို့မှတက်မလည်သေးချေ။ အချိန်ရှိ
 တိုင်း သေတ္တာရှင်ကိုရှာ၍ သေတ္တာကိုသာ ပေးအပ်ချင်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်
 စေလေ၏။

* * *

[၃]

ရွှေရောင်တို့ဖြင့် ဝင်းဝေဖြိုးလက် ထိုးထွက်နေသော ဆံတော် ရှင်စေတီတော်ကြီးကြောင့် ပြည်၏ ကျက်သရေမှာ တက်ဖြိုးဝေနေ လေ၏။

တစ်ဖက်ကမ်း၌ ဖိုးဦးတောင်ကြီးကား မိမိ၏ တောရိပ်တောင်ရိပ် တို့ဖြင့် ဘုရားနှင့်မြို့ကို မိုး၍ ညှို့မိုင်းအုံ့ဆိုင်းထားလေရာ တွေ့ရသူတိုင်း ချမ်းမြေ့အေးမြသာယာလှပေ၏။

ဆိပ်ကမ်းသို့ မြင်နေရသော်လည်း သင်္ဘောကြီးမှာ ဗောတံတား နားသို့ ရုတ်ခြည်းမချဉ်းကပ်နိုင်ဘဲ တရွေ့ရွေ့ တဖြည်းဖြည်း လုပ်နေ သည်ကို ဦးချစ်ဆွေကား မချင့်မရဲ ဖြစ်နေလေ၏။

ဖိုးဦးတောင်ကြီးကို မြင်ရကတည်းက ပြည်ကိုဖြင့် ဆင်း၍ ဘုရား ဖူးမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ကာ သင်္ဘောဦးတွင် ထွက်၍ရပ်ကြည့်လေ၏။

ကုလားတွေက တစ်ပြုံကြီး ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းကြလျက် သင်္ဘော ကြီးများ ဆွဲ၍ ဆိပ်ကမ်းနှင့်ချည်နှောင်ပြီးကြမှ သင်္ဘောစက်သံ ရပ်တန့် သွားလေ၏။

ဦးချစ်ဆွေသည် ကမ်းနဖူးမှ တက္ကစီကားတစ်စီးငှားကာ ဘုရားသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

မြို့တွင် အချိန်ကုန်အောင် လည်ပတ်ခဲ့ပြီးနောက် သင်္ဘော ဆိပ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ဦးခန်းထဲသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း မိမိတစ်ယောက်တည်း စိုးစံလာခဲ့သော အခန်းကြီးမှာ ဧည့်ပရိသတ်များ ရောက်၍နေကြသည်ကို တွေ့လေ၏။ ဧည့်သည်များမှာ ဥရောပလူမျိုးနှစ်ယောက်နှင့် မြန်မာမိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

မြို့ထဲမှ မိတ်ဆွေအိမ်က ဗိုက်ပြည့်အောင် စားသောက်လာခဲ့သဖြင့် ညဆာမှပင် စားတော့မည့်အကြောင်း ဘွိုင်အားမှာကြားကာ မိမိအခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်၍ တံခါးပိတ်ထားလိုက်လေ၏။

မိမိရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် သင်္ဘောလည်း ပြည်ဆိပ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

မောမောနှင့် အိပ်ပျော်သွားသဖြင့် ညနေစောင်းမှ နိုးလေ၏။ ရေချိုးရန် အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ရာ ဗိုလ်နှစ်ယောက် ဖဲကစားနေသည်ကိုသာ တွေ့ရလျက် မြန်မာမိန်းမကိုကား မတွေ့ရချေ။

အဝတ်အစားများ လဲပြီးလျှင် အခန်းထဲမှ တော်တော်နှင့် မထွက်သေးဘဲ မိမိအဖော်သေတ္တာနှင့်သာ နှိုးနှောတိုင်ပင်နေလေ၏။

သတင်းစာထဲ ထည့်လိုက်ရင်တော့ ပေါ်လာမှာပဲ၊ ရေနံချောင်းရောက်မှပဲ သတင်းစာတိုက်ကို ကြော်ငြာပို့လိုက်မယ်၊ လိပ်စာကို ရေနံချောင်းမှာ ချိန်းရမှာပဲ၊ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ ပုသိမ်မှာ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် ရှိမယ်ဆိုတာပါ ထည့်ချိန်းမှပဲ၊ သေတ္တာကို ကိုင်တွယ်၍ စိတ်ထဲက ဤသို့ပြောပြနေလေ၏။

* * *

[၄]

ညတိုင်းညတိုင်း တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းကြီးမှာ ရယ်မောသံ တို့နှင့် ယနေ့ည အသက်ဝင်၍ လာလေ၏။

ကြမ်းတွင် ခင်းထားသော ခန်းလုံးပြည့် ကော်ဇောနီကြီးနှင့် ထွန်း ထားသော မီးနီရောင်တို့ကြောင့် တစ်ခန်းလုံး လှပနေရုံတွင်မကဘဲ ကျက် သရေပါ ရှိ၍နေလေ၏။

မကြာမီ ကပ္ပတိန်လည်း တက်ရောက်လာကာ ဧည့်သည်များ အား နှုတ်ဆက်ပြီး ညစာစားရန် ထိပ်ဆုံးကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက် လေ၏။

ဧည့်သည်သုံးယောက်အနက် ဦးချစ်ဆွေက ဗိုလ်တစ်ယောက် နှင့် တစ်ဖက်က ယှဉ်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

အခြားဗိုလ်မှာ တစ်ဖက်ရှိ ကပ္ပတိန်နှင့်ဂျပန်ကုလားထိုင်၌ မထိုင်ဘဲ ၎င်းကုလားထိုင်နှင့်ယှဉ်လျက် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက် လေ၏။

အသီးသီး နေရာယူပြီးကြသောအခါ တံခါးချပ်သံတစ်သံနှင့်

တကွ မိန်းမတစ်ယောက်ထွက်ပေါ်၍လာလေရာ အားလုံးပင် လှမ်း၍ ကြည့်ကြလေ၏။

စိန်ကတ္တီပါကြက်သွေးလုံချည်ကို ဝတ်ဆင်လျက် ပိုးပဝါရဲရဲကြီးကို လှမ်းခြံကာ ဣန္ဒြေရရ လျှောက်၍လာလေ၏။ အခန်းထဲမှ ရှိရှိသမျှ အရောင်တို့က ထိုမိန်းမ၏ အဝတ်အထည်ကို ဟပ်၍နေလေရာ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ပတ္တမြားသွေးရည် လျှံ၍နေလေ၏။

ရင့်ကျက်သော သိက္ခာဣန္ဒြေကြောင့် အသက်အရွယ် မခန့်မှန်းနိုင်သော်လည်း ကပ္ပတိန်ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ၌ကား တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်လောက် ထင်မှတ်ရလေ၏။

ပထမသော် ဗိုလ်ကတော်ဟု အောက်မေ့ခဲ့ရာ ထမင်းဝိုင်းတွင် ကပ္ပတိန်က အားလုံးနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးမှ မိမိတို့ကဲ့သို့ ခရီးသည်ဖြစ်မှန်းကို သိရလေ၏။

မော်လမြိုင်မှ မမြတ်လေးဟု ကပ္ပတိန်က သတိပေးမိတ်ဖွဲ့ရာ၌ ဦးချစ်ဆွေဘေးမှ ဗိုလ်က...

“မြန်မာပြည်ကို ယခုရောက်ဖူး၍ မေးပါရစေခင်ဗျား၊ မြန်မာမပဲလား”

ဟု မမြတ်လေးအား တရိုတသေ မေးလေ၏။
မမြတ်လေးက ပြုံးပြုံးကလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်၏။
နားထဲတွင် ပန်ထားသည့် စိန်ကလေး လက်သွားသည့်အတွက် ချောမွေ့လှပသည့် မျက်နှာကို ပိုပြီး ကျက်သရေရှိသွားလေ၏။

“ဘာကြောင့် ဒီလိုမေးတာလဲ”

ဟု ကပ္ပတိန်က ထိုဗိုလ်အား လှမ်းမေး၏။

“ကျုပ် မြန်မာပြည်အကြောင်း အင်္ဂလန်မှာ ဖတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ စာအုပ်တိုင်းမှာ တွေ့မြင်ရတဲ့ရုပ်က ဒီက ရုပ်လက္ခဏာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ရှင်မြင်ခဲ့တဲ့ ရုပ်လက္ခဏာမျိုးက ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ မြင်ခဲ့ဖူးသလဲ”

ဟု မမြတ်လေး ခပ်လေးလေး လှမ်း၍မေးလိုက်၏။

“တချို့စာအုပ်တွေထဲမှာတော့ ကြည့်လို့ ကိုးရိုးကားရားနိုင်တဲ့ အဖိုးထိုက်ထိုက်တန်တန်မဟုတ်ဘဲ အဝတ်အစားမျိုးတွေ ဝတ်ထားပြီး မွဲမွဲခြောက်ခြောက် မျက်နှာပြားတွေပဲ၊ အခုတော့ ကျုပ်ကို အများကြီး အံ့သြစေခဲ့တာပဲ”

“အင်္ဂလန်ကို ပြန်သွားရင် မြန်မာပြည်မှာ ဒီလိုရုပ်ရည်နဲ့ မိန်းမမျိုး မဟုတ်တဲ့ မြန်မာမတွေ ရှိတယ်လို့ ရှင်ပြောနိုင်ပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်မပြောနိုင်မှာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ”

“မြန်မာပြည်ကို ရှင့်လိုပဲ ရောက်လာကြတဲ့ ဥရောပတိုက်သားတွေ အများကြီးပဲ ရှိတယ်။ မြန်မာပြည်မှာကို အခြေစိုက်ပြီးနေကြတဲ့ လူတွေလည်း အနန္တောအနန္တပါပဲ။ သူတို့ဟာ မြန်မာပြည်ကို မရောက်ခင်က ရှင့်လိုပါပဲ၊ သူတို့ အရင့်အရင့် ရောက်ခဲ့တဲ့ လူတွေရေးတဲ့ စာအုပ်ထဲက ပုံပန်းမျိုးကိုပဲ မြန်မာလို့ ယူဆခဲ့ကြတယ်။ နောက် ရက်ရှည်လများ နေလာကြတော့ အခု ရှင်သိသလိုပါပဲ။ မြန်မာတွေဟာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ပုံမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အမှန်ကို သိကြတယ်”

“ဒီလို သိသွားတဲ့ လူတွေဟာ အင်္ဂလန်သာ ပြန်သွားကြရော ကျွန်မဖြင့် တစ်ခါမှ ရှင်တို့အင်္ဂလန်ကထုတ်တဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ မြန်မာရုပ်အမှန်ကို ပြောင်းလဲဖော်ပြတာကို မတွေ့ရဘူး”

“မြန်မာပြည်ဆိုရင် ဘုရားပုံနဲ့ ရှုခင်းနဲ့၊ တဲစုတ်နဲ့ ကိုးရိုးကားရား စုတ်စုတ်နုတ်နုတ် ဝတ်စားထားတဲ့ မြန်မာမ၊ ရှင်ပြောသလို မွဲမွဲခြောက်ခြောက် မျက်နှာပြားပြားနဲ့ မြန်မာမ၊ အဲဒီလိုပုံတွေပဲ ထပ်တလဲလဲ ထည့်နေ

ကြတာပဲ”

“မြန်မာပြည်မှာ ရှင်တို့လူမျိုးတွေ အများကြီး နေကြပါလျက်နဲ့ ဒါဟာ တခြားတိုင်းပြည်တွေကို လှည့်စားတာလား၊ သဘောရိုးနဲ့ မှားတာလားဆိုတာ ရှင်တို့ မြန်မာပြည်ပေါ်မှာထားတဲ့ စိတ်စေတနာကို မသိနိုင်အောင် ကျွန်မ ဖြစ်ရတယ်”

ကပ္ပတိန်မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားရင်း စိုက်၍နားထောင်နေလေ၏။

ဘွိုင်ကုလားများသည် တစ်ပန်းကန်ပြီးတစ်ပန်းကန် စားပွဲထိုးရန် အနားတွင် ရပ်၍စောင့်နေကြ၏။

ယောက်ျားသုံးယောက်စလုံးပင် မိမိတို့ရှေ့မှောက်မှ ပွဲကို မနှိုက်ကြဘဲ ဓားနှင့် ခက်ရင်းကိုသာ ကိုင်လျက် မမြတ်လေးအား ကြည့်၍ နားထောင်နေကြလေ၏။

မမြတ်လေးကား အစားမပျက်၊ အပြောမပျက်၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ စားလျက် လေးလေးနက်နက် ပြောနေပုံကို ဗိုလ်နှစ်ယောက်တင်မဟုတ်ဘဲ ဦးချစ်ဆွေပင် အံ့သြလေ၏။

“ဘယ်လို စိတ်သဘောနဲ့မှ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ကျုပ် ထင်တာကတော့ ရာဇဝင်အရ ရှေးရှေးက ပုံသဏ္ဍာန်တွေကို ဖော်ပြတာပါပဲ”

ဟု ကပ္ပတိန်က ဝင်၍ ထောက်လေ၏။

မမြတ်လေးက ငုံ့၍ စားနေရာမှ “ဒါဖြင့် သင့်မြတ်သလား၊ နည်းလမ်းကျသလား”ဟု မော့၍မေးလိုက်သည်။

မည်သူမျှ ရုတ်တရက် အဖြေမပေးကြပေ။

မမြတ်လေးကပင် ဆက်လက်၍ “ရှေးရှေးက ပုံတွေကို ၁၉၃၄-၃၅ ခုနှစ်ထုတ်တဲ့ စာအုပ်မှာ အခု မြန်မာပြည်လို့ ထည့်သွင်းဖော်ပြနေရင် ဒါဟာ နည်းမှန် လမ်းမှန်ဖြစ်တယ်၊ ရာဇဝင်လမ်းကျတယ်လို့ ယူဆဖို့

မမြင်နိုင်ဘူး”

“ရာဇဝင်သဘောအရ ရှေးရှေးကပုံလို့ ကပ္ပတိန်က ပြောတာ ဟာလည်း ရှေးရှေးတုန်းကလည်း အခုလိုပါပဲ၊ မြန်မာပြည်မှာ အဆင့် အတန်းမြင့်တဲ့အမျိုး၊ အဆင့်အတန်းနိမ့်တဲ့အမျိုး၊ ချမ်းသာတဲ့လူ၊ ဆင်းရဲ တဲ့လူ၊ အစားစားရှိခဲ့တာပါပဲ”

“ဟိုတုန်းက ခရီးသွားရင်း နယ်လှည့်ရင်း ပုံရိက်တဲ့ မျက်နှာဖြူတွေ ဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ အပေါဆုံး ရိုက်ခွင့်ရတဲ့ အင်မတန်ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေ ကို ရိုက်ယူသွားပြီး ဒါမြန်မာလူမျိုးဆိုပြီး ကမ္ဘာကို ပြကြတာပဲ”

“သူတို့ဟာ နန်းတော်ထဲက၊ မြို့တော်ထဲက၊ ပြာသာဒ်ထဲက တိုက် ထဲက၊ အိမ်ထဲကနေတဲ့သူတွေရဲ့ ပုံတွေကိုရဖို့ ခဲယဉ်းလေတော့ လမ်းမ ပေါ်က လွယ်လွယ်နဲ့ ရသွားတဲ့ပုံတွေကိုပဲ ဖော်ပြကြတော့တာပဲ”

အားလုံးပင် ပြုံးကြလေ၏။ အထူးသဖြင့် ဦးချစ်ဆွေက အားပါး တရ ပြုံး၍နေသည်။

“ရှေးရှေးက နန်းတော်ထဲက ပုံတွေ၊ နန်းတော်ထဲက အသုံး အဆောင်တွေ အင်္ဂလန်မှာ ရှိနေပါတယ်” ဟု ကပ္ပတိန်က သက်သေပြ လေ၏။

“မှန်ပါတယ်၊ ပြတိုက်ထဲမှာ ရှင်တို့ လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းထားကြပါပေ တယ်”

အားလုံးပင် အသံထွက်အောင် ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။
မမြတ်လေးဘေးက ဗိုလ်က ဆက်၍ ပြောပြန်၏။

“ဘိလပ်က ရောက်လာခါစက မြန်မာပြည်မှာ လူမျိုးပေါင်းစုံ ရောတွေ့ရလို့ မြန်မာစစ်စစ်ကို တွေ့ချင်တာနဲ့ မိတ်ဆွေအရေးပိုင် တစ်ယောက်ကို ကျုပ်ပြောတယ်၊ နယ်လှည့်သွားတဲ့ တစ်နေ့ သူနဲ့ ခေါ်သွားတယ်”

“ရွာတစ်ရွာကို ကျုပ်တို့ သင်္ဘောဆိုက်တော့ အသက် ၅၀ လောက် ရှိတဲ့ မြန်မာကြီး သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းလာတယ်။ သူ့ဆံပင်ရှည်ကိုထုံးပြီး အဝတ်တစ်ခုနဲ့ ပတ်ထားတယ်။ သူ့ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်မရှိဘူး”

“သူ့ရုပ်ရည်ကလည်း ၀၀လင်လင် မစားရသလိုဘဲ၊ မွဲခြောက် ပိန်လိန်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ကို တွေ့တွေ့ချင်း သင်္ဘောကြမ်းပေါ်မှာ ခူးထောက်ပြီး ရှိခိုးတယ်။ အဲဒီလူဟာ ရွာသူကြီးပဲ။ အဲဒါ မြန်မာအစစ် ထဲကဆိုလို့ ကျုပ်တောင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးခဲ့သေးတယ်”

“ရှိခိုးနေတဲ့ပုံကို ရိုက်ဖို့ အရေးပိုင်က သွေးဆောင်ဘူးလား”

ဟု မျက်နှာတည်တည်နှင့် မမြတ်လေးက ဖြတ်၍မေး လိုက်၏။

လူမျိုးခြားများနှင့် ဤသို့ ပြောနေရ၍ မိမိကဲ့သို့သော မြန်မာ လူမျိုးတစ်ယောက် ရှိသေးသည်ကို အားရှိသကဲ့သို့ ဦးချစ်ဆွေအား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးချစ်ဆွေလည်း ထိုသို့ပြောနေသည့် ဗိုလ်အား မျက်မှောင် ကုပ်လျက် စူးစိုက်ကာကြည့်ရင်း နားထောင်နေလေသည်။

ထိုသို့ မမြတ်လေး ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်ကို ကပ္ပတိန်က အဓိပ္ပာယ်နားလည်သကဲ့သို့ တဟားဟား ရယ်နေလေ၏။

“ဘာကြောင့် ဒီလို ကျုပ်ကို သွေးဆောင်မှာလဲ”

ဟု မမြတ်လေးအား မေးလေ၏။

ဦးချစ်ဆွေမှာ မမြတ်လေးပြောလျှင် ဤကိစ္စကို ဝင်၍ပြောရန် နှုတ်ယားနေလေသည်။

“ရှင်နားလည်အောင် ပြောဖို့ရာ အကျယ်တဝင့်ပြောဖို့ ဖြစ်လာ တယ်။ လူတစ်မျိုးကို ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ပြီး အုပ်စိုးတော့ ဖိနှိပ်အုပ်စိုးတဲ့ အစိုးရက ဒီလိုအုပ်စိုးရတာ စိတ်ကောင်း၊ သဘောကောင်းကြောင့်ပါ ဆိုတာ အခြားနိုင်ငံတွေကို အသံကောင်းလွှင့်ဖို့အတွက် ဒီလိုပဲ အရိုင်း

အစိုင်းတွေရှာဖို့ စုဆောင်းပြီးပြဖို့ရာ သူတို့ရဲ့ အောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်း တစ်ရပ်ပဲ”

“စေတနာကောင်း၊ စိတ်ကောင်းထားပါတယ်ဆိုရင် လူမျိုးတစ်မျိုး ကို နှိမ်ချပြီး မအုပ်စိုးသင့်ဘူး၊ မြန်မာပြည်မှာနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေထဲမှာ အများအားဖြင့် သူတို့သာလျှင် တတ်တယ်၊ သူတို့သာလျှင် တတ်တယ်၊ သူတို့သာလျှင် နားလည်တယ်၊ သူတို့သာလျှင် ခံစားထိုက်တယ်”

“မြန်မာနဲ့ သူတို့နဲ့ အစားချင်းတူတဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အနေ ချင်းတူတဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အတန်းချင်းတူတဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူးလို့ မြန်မာပြည်ရောက်မှ ဘဝင်မြင့်သွားကြတယ်”

“သူတို့ဟာ တဲအိုတဲစုတ်နဲ့ လူတန်းစေ့ မနေနိုင်တဲ့လူတွေမှ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ပညာနည်းတဲ့လူတွေသာ မြန်မာပြည်မှာ မြန်မာအဖြစ် နဲ့ ရှိစေချင်တယ်”

“ခုန အရေးပိုင်ဟာ သူလိုပဲ ရုံးမှာထိုင်ပြီး အရေးပိုင်လုပ်နေတဲ့ မြန်မာလူမျိုး သူမပြလိုဘဲ သူ့ကိုရှိခိုးတဲ့ မြန်မာအောက်တန်းစား ဆင်းရဲ သားကို ဒါမြန်မာပဲလို့ပြတာကြောင့် ကျွန်မ ဒီလိုပြောရတာပါပဲ”

“အဲဒီလို ရှိခိုးတတ်တဲ့ လူမျိုးတွေ ပျောက်ကွယ်ပြီး အဆင့်အတန်း မြင့်တဲ့၊ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူမျိုးများမှာ သိပ်ကြောက်တယ်။ အောက်တန်း ကျတဲ့အထဲက လူစားတွေ ယဉ်ကျေးလာမှာ တိုးတက်လာမှာကို သာပြီး ကြောက်ကြတယ်။

“ရသမျှနဲ့ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲပြီး ဘာမျှမပြောတတ်တဲ့ ဒီလိုလူတစ်စု ကို မြေကြီးပေါ်မှာထားပြီး သူတို့က အင်မတန် ကောင်းပေဆိုတဲ့ တိုက်တာအိမ်ရာကြီးနဲ့ အင်မတန်ချမ်းသာကြွယ်ဝစေနိုင်တဲ့ ဆန်တွေ၊ သစ်တွေ၊ ရေနံတွေ၊ မြန်မာအသက်သွေးခဲတွေကို သူတို့လက်ထဲမှာ ဆုပ်ပြီး အေးအေးလူလူ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ နေချင်ကြတယ်”

“အုပ်ချုပ်တဲ့အစိုးရကရော လူကုံထံပိုင်းကရော ဒီနည်းနဲ့ မြန်မာ ပြည်ငြိမ်းချမ်းရေးကို တည်တံ့စေချင်ကြတယ်”

“ရှင့်လို တွေ့ကြရတဲ့ ပုံမျိုးတွေများများ ကမ္ဘာကသိမှ၊ လူရိုင်း မျိုးတစ်မျိုးလို့ အထင်ရောက်စေမှ သူတို့ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှု တည်တံ့ခိုင်မြဲဖို့ ရှိတယ်”

“တချို့ အင်္ဂလိပ်ထဲမှာ အင်မတန် လူကြီးလူကောင်း စိတ်ထားရှိ တဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေ ရှိပါတယ်”

“အဲဒီလူတွေတော့ အကြောင်းအချက်မှန်ကို မုချစဉ်းစားကြမှာပဲ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် လက်ခြေမသန်စွမ်းတဲ့ မြန်မာလူမျိုး ကောင်းကောင်း လျှောက်နိုင်ဖို့ရာ တုတ်ထောက်ပေးတာ တို့အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပဲ မသနအောင် ရိုက်ချိုးတာလည်း တို့အင်္ဂလိပ်ပဲလို့...”

ကပ္ပတိန်နှင့်တကွ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်က သဘောကျ၍ သွားပြီး တဟားဟားရယ်လိုက်ကြလေသည်။

ဦးချစ်ဆွေဘေးမှ မျက်နှာဖြူမှာ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လျက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လှုပ်လျက်နေသည်။

ကပ္ပတိန်က မမြတ်လေးအား အင်္ဂလန်တွင် ပညာသွားသင်ဖူး သလားဟု စကားကို ဖြတ်၍မေးပြီး အင်္ဂလိပ်စကားအပြောကောင်းပုံ ကို လွှဲ၍ ချီးကျူးလိုက်ရာ ဦးချစ်ဆွေက လေးလေးနက်နက် ကောင်း ပါပေတယ်ဟု ပြန်၍ ချီးကျူးထောက်ခံလိုက်လေသည်။

နေ့လယ်က အမှတ်တမဲ့ မြင်လိုက်ရ၍ ဂရုမထားခဲ့ရာ ယခု မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရမှပင် ရုပ်လက္ခဏာကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေ ရ၏။

မိမိတွင် ရုပ်ချောသော မိန်းမများကို မြောက်မြားစွာ တွေ့မြင် ဖူးခဲ့လှသည်။

အခါပေါင်းများစွာ ချောမွေ့လှပသည့် မိန်းမများကို တွေ့မြင်
ဖူးခဲ့စဉ်က တစ်ခါဖူးမျှ ပေါင်းစု၍ မတွေ့မမြင်ခဲ့ရသော လက္ခဏာ အင်္ဂါ
အချက်အလက်တို့ကို ယခု မိန်းမတွင် လာ၍ စုမြင်တွေ့နေရလေ သည်။

ဣန္ဒြေကြီးခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်း၊ သိက္ခာရှိခြင်း၊ တည်ကြည်ခြင်း၊ ဖြောင့်
မတ်သွက်လက်ဖျတ်လတ်ခြင်း၊ မဟုတ်မခံစိတ် ရှိခြင်းတို့၏ အဓိပ္ပာယ်
တို့မှာ ဤမိန်းမတွင် ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြလျက်ရှိနေခြင်းကြောင့် လေးစား
လောက်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ဟု စိတ်ထဲတွင် စွဲ၍ သွားလေသည်။

ဘယ်လို အထက်တန်းစားထဲကလဲ၊ ဘယ်မြို့က ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ၊
ဘာကိစ္စနဲ့ ဘယ်ကိုသွားမလို့ တစ်ယောက်တည်းလာတာလဲဟု တွေး
တောပြီး သိချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

သို့သော် ဤမေးခွန်းမျိုးကို ရိုင်းမည်စိုး၍ မမေးဘဲနေ၏။

ယနေ့ည အိပ်ခန်းထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ ဦးချစ်ဆွေသည် သင်္ဘောဦး
တွင် ရပ်လျက်နေ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှ စိတ်ကူးများကို ရပ်သည့်
နေရာက တိုက်ထုတ်နေလေ၏။

အဆုံးမရှိသော ကောင်းကင်ကိုလည်း သူမြင်နေရ၏။

အဝန်းကျယ်သော မြေကြီးကိုလည်း တွေ့နေရ၏။

ကောင်းကင်နှင့် မြစ်ကဲ့သို့ သူ့စိတ်ကူးများလည်း အပြန် ကျယ်ချင်
တိုင်း ကျယ်၍ ချဲ့ချင်တိုင်း ချဲ့ခွင့်ရလျက်ရှိ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် လေပြည်လေညင်းကလေးက တဟူးဟူး
တိုက်ခတ်ပေးနေလေရာ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ကူးများမှာ လေနှင့်ရော၍
ပါသွားပြီးလျှင် လွင့်ချင်ရာလွင့်၍ နေလေ၏။

မိမိအား ကိုယ်ကလေးရိုကာ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးဟု နှုတ်ဆက်
သွား၏။

သူ နှုတ်ဆက်ပုံမှာ ခုံညားလှချေသည်။ သူလျှောက်ပုံမှာ သိမ်မွေ့